

AGATHA CHRISTIE

Οι τελευταίες υποθέσεις της μισ Μαρπλ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι τελευταίες υποθέσεις της μης Μαρπλ**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Miss Marple's Final Cases
Από τις Εκδόσεις HarperCollins *Publishers*, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Θ. Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Agatha Christie Limited, 1979. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins *Publishers* Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Σκοτεινές υποθέσεις»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4062-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4063-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Οι τελευταίες υποθέσεις
της μισ Μαρπλ

Μετάφραση: Χρύσα Θ. Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του μπλε τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ

Με ανοιχτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης
πουτίγκας

Το τρένο των 16:50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια

Ο γρίφος του παπουτσιού
με την αγκράφα

Στην πλημμυρίδα της ζωής

Τα ρολόγια

Ξενοδοχείο Μπέρτραμ

Το τέχνασμα με τον καθρέφτη

Η Πύλη του Πεπρωμένου

Ο θάνατος έβαλε τελεία

Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν

Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά

Πέτρινο φέρετρο

Ο φόνος της κυρίας ΜακΓκίντι

Θάνατος κλέφτης

Οι ελέφαντες θυμούνται

Θάνατος στα σύννεφα

Νέμεση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μης Μαργλ

Εγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	9
1. Άσυλο	11
2. Ένα περίεργο αστείο	37
3. Φόνος με τη μεζούρα	53
4. Η υπόθεση της επιστάτριας	71
5. Η υπόθεση της τέλειας υπηρέτριας	89
6. Η μισ Μαρπλ αφηγείται μια ιστορία	107
7. Η κούκλα της μοδίστρας	119
8. Αμυδρά, σαν μέσα σε καθρέφτη	143
9. Το καπρίτσιο του Γκρίνσο	151

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Οι τελευταίες υποθέσεις της μισ Μαρπλ δημοσιεύτηκαν συγκεντρωμένες σε ένα βιβλίο για πρώτη φορά στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Οκτώβριο του 1979 με τον τίτλο *Miss Marple's Final Cases and Two Other Stories*. Γράφτηκαν και πρωτοκυκλοφόρησαν, κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες, από το 1934 έως το 1960. Η πρώτη έκδοση του βιβλίου περιλάμβανε έξι διηγήματα στα οποία πρωταγωνιστεί η μισ Μαρπλ και δύο (Η κούκλα της μοδίστρας και Αμυδρά, σαν μέσα σε καθρέφτη) με μεταφυσικό ενδιαφέρον, τα οποία μάλιστα δεν έτυχαν ιδιαίτερα καλής κριτικής. Στις επόμενες εκδόσεις προστέθηκε και το διήγημα *Το καπρίτσιο του Γκρίνσο*.

Το πρώτο από τα διηγήματα του βιβλίου, το Άσυλο (*Sanctuary*), δημοσιεύτηκε το 1954 στις Η.Π.Α. στο κυριακάτικο ένθετο περιοδικό *This Week* (εκείνη την εποχή το *This Week* μοιραζόταν μαζί με 37 κυριακάτικες εφημερίδες) με τον τίτλο Φόνος στο Πρεσβυτήριο (*Murder at the Vicarage*). Αργότερα την ίδια χρονιά στη Μεγάλη Βρετανία το διήγημα δημοπρατήθηκε και πλειοδότης ήταν το περιοδικό *Woman's Journal*, το οποίο δεν αποκάλυψε το διόλου ευκαταφρόνητο ποσό που έδωσε για την αγορά αυτής της ιστορίας, ποσό που κατατέθηκε για την αναστήλωση του Αβαείου του Ουέστμινστερ, καθώς αυτός ήταν και ο στόχος της δημοπρασίας.

Η μισ Μαρπλ αφηγείται μια ιστορία είναι το διήγημα που γράφτηκε κατόπιν παραγγελίας του BBC για τη ραδιοφωνική σειρά *Short Stories* και το οποίο διάβασε η ίδια η Άγκαθα Κρίστι στις 11 Μαΐου

του 1934, παρόλο που δε συμπαθούσε ιδιαίτερα τις δημόσιες εμφανίσεις.

Πολλές από αυτές τις ιστορίες μεταφέρθηκαν στη μικρή οθόνη ή διασκευάστηκαν για το ραδιόφωνο.

Άσυλο

Η σύζυγος του εφημέριου εμφανίστηκε πίσω από τη γωνία του πρεσβυτέριου με την αγκαλιά γεμάτη χρυσάνθεμα. Τα γερά δερμάτινα παπούτσια της είχαν κάμποσο αφράτο χώμα από τον κήπο, με το οποίο είχε λερωθεί ως και η μύτη της, μα εκείνη δεν είχε την παραμικρή συναίσθηση του γεγονότος.

Δυσκολεύτηκε λιγάκι να ανοίξει την πύλη του πρεσβυτέριου, η οποία κρατιόταν μετά βίας από τους σκουριασμένους μεντεσέδες. Μια ριπή ανέμου έπιασε το κακοπαθημένο τσόχινο καπέλο της και το έγειρε ακόμα περισσότερο από ό,τι πριν. «Να πάρει!» είπε η Μπαντς.

Αν και οι αισιόδοξοι γονείς της την είχαν βαφτίσει Νταϊάνα, από μικρή ηλικία η κυρία Χάρμον είχε γίνει Μπαντς* για αρκετά προφανείς λόγους, και το όνομα της είχε μείνει από τότε. Σφίγγοντας τα χρυσάνθεμα πέρασε την πύλη για να μπει στο προαύλιο της εκκλησίας κι έφτασε στην πόρτα του ναού.

Ο αέρας του Νοεμβρίου ήταν μαλακός και υγρός. Σύννεφα γλιστρούσαν στον ουρανό αφήνοντας γαλάζια μπαλώματα εδώ κι εκεί. Μέσα η εκκλησία ήταν σκοτεινή και κρύα, γιατί έβαζαν θέρμανση μόνο όταν γίνονταν λειτουργίες.

«Μπρρρ!» είπε εκφραστικά η Μπαντς. «Καλά θα κάνω να ξε-

* Στα αγγλικά η λέξη bunch σημαίνει ανθοδέσμη, μπουκέτο, και γενικά πλήθος ανθρώπων ή αντικειμένων. (Σ.τ.Μ.)

μπερδεύω γρήγορα από εδώ, αλλιώς θα πεθάνω από το κρύο».

Με την ταχύτητα που γεννά η εμπειρία μάζεψε τα απαραίτητα: βάζα, νερό, ανθοστάτες. Μακάρι να είχαμε κρίνους, σκέφτηκε η Μπαντς. Βαρέθηκα τα ξεπουπουλιασμένα χρυσάνθεμα. Τα σβέλ-τα δάχτυλά της τακτοποίησαν τα άνθη στα βάζα.

Οι διακοσμήσεις δεν είχαν τίποτα ιδιαίτερα πρωτότυπο ή καλλιτεχνικό, αφού η ίδια η Μπαντς Χάρμον δεν ήταν ούτε πρωτότυπος, ούτε καλλιτεχνικός τύπος, ωστόσο, τελικά, η παρουσίαση ήταν ζεστή κι ευχάριστη. Κουβαλώντας με προσοχή τα βάζα η Μπαντς ανέβηκε τον κεντρικό διάδρομο και κατευθύνθηκε προς την Αγία Τράπεζα. Εκείνη τη στιγμή βγήκε ο ήλιος.

Έλαμψε μέσα από το ανατολικό παράθυρο με το κάπως αδρό βιτρό, κυρίως γαλάζιο και κόκκινο, δωρεά ενός εύπορου ενορίτη της βικτοριανής εποχής. Η εικόνα είχε μια ξαφνική χλιδή που σάσισε την Μπαντς, η οποία σκέφτηκε: Σαν κοσμήματα. Ξαφνικά σταμάτησε και κάρφωσε τα μάτια μπροστά της. Στα σκαλιά του ιερού είδε μια μορφή κουλουριασμένη, σκοτεινή.

Η Μπαντς άφησε κάτω τα λουλούδια προσεκτικά, πλησίασε κι έσκυψε να δει. Ένας άνδρας κείτονταν εκεί κουλουριασμένος. Η Μπαντς γονάτισε δίπλα του και τον γύρισε αργά και προσεκτικά. Τα δάχτυλά της έτρεξαν στον σφυγμό του και βρήκαν έναν σφυγμό αδύναμο και ακανόνιστο που έλεγε τη δική του ιστορία, όπως και η πρασινωπή σχεδόν χλωμάδα του προσώπου του. Το δίχως άλλο ο άνδρας ήταν στα τελευταία του, σκέφτηκε.

Ο άνδρας ήταν γύρω στα σαράντα πέντε και φορούσε ένα σκούρο, φθαρμένο κοστούμι. Η Μπαντς άφησε το άψυχο χέρι που είχε σηκώσει και κοίταξε το άλλο χέρι, το οποίο έδειχνε να έχει σφιχτεί σαν γροθιά πάνω στο στέρνο. Όταν παρατήρησε πιο προσεκτικά, είδε ότι τα δάχτυλα είχαν κλείσει γύρω από ένα μεγάλο πανί ή μαντίλι, το οποίο ο άνδρας έσφιγγε στο στήθος. Γύρω από τη σφιγμένη γροθιά υπήρχαν κηλίδες από ένα ξερό καφετί υγρό που, όπως μάντεψε η Μπαντς, ήταν ξεραμένο αίμα. Η γυναίκα κάθισε στις φτέρνες συνοφρυωμένη.

Ως τότε τα μάτια του άνδρα ήταν κλειστά, μα εκείνη τη στιγμή άνοιξαν απότομα και καρφώθηκαν στο πρόσωπο της Μπαντς. Δεν έδειχναν κατάπληξη, ούτε παραλήρημα. Έδειχναν απόλυτα ζωντανά κι έξυπνα. Τα χείλη του κινήθηκαν και η Μπαντς έσκυψε προς το μέρος του για να πιάσει τις λέξεις, ή μάλλον τη λέξη. Γιατί ο άνδρας είπε μόνο μία λέξη:

«Άσυλο».

Η Μπαντς είχε την εντύπωση ότι είδε ένα ακνό χαμόγελο τη στιγμή που ο άνδρας ψέλλισε εκείνη τη λέξη. Δεν υπήρχε περιθώριο λάθους, γιατί την επανέλαβε μια στιγμή αργότερα: «Άσυλο».

Έπειτα τα μάτια του έκλεισαν ξανά με έναν αδύναμο, μακρόσυρτο στεναγμό. Τα δάχτυλα της Μπαντς έτρεξαν ξανά στον σφυγμό του. Τον ένιωθε ακόμα, μα τώρα ήταν πιο αδύναμος και πιο διακεκομμένος. Η Μπαντς σηκώθηκε αποφασιστικά.

«Μην κουνηθείτε», είπε. «Πάω να φέρω βοήθεια».

Τα μάτια του άνδρα άνοιξαν ξανά, ωστόσο τώρα εκείνος έδειξε να στρέφει όλη του την προσοχή στο χρωματιστό φως που έμπαινε από το ανατολικό παράθυρο. Μουρμούρισε κάτι που η Μπαντς δεν κατάφερε να πιάσει. Κατάπληκτη, σκέφτηκε πως ίσως ήταν το όνομα του συζύγου της.

«Τζούλιαν;» είπε. «Ήρθατε να βρείτε τον Τζούλιαν;» Δεν πήρε απάντηση, όμως. Ο άνδρας κείτονταν με μάτια κλειστά και η αναπνοή του έβγαине αργή, ρηχή.

Η Μπαντς γύρισε και βγήκε γρήγορα από την εκκλησία. Έριξε μια ματιά στο ρολόι της και κούνησε το κεφάλι ικανοποιημένη. Ο δρ Γκρίφιθς θα ήταν ακόμα στο ιατρείο του, ελάχιστα λεπτά με τα πόδια από την εκκλησία. Η Μπαντς μπήκε χωρίς να περιμένει να χτυπήσει την πόρτα ή το κουδούνι, κι έπειτα πέρασε από την αίθουσα αναμονής και μπήκε στο ιατρείο.

«Ελάτε αμέσως», είπε η Μπαντς. «Μέσα στην εκκλησία πεθαίνει ένας άνδρας».

Λίγα λεπτά αργότερα ο δρ Γκρίφιθς σηκώθηκε μετά από μια σύντομη εξέταση.

«Μπορούμε να τον μετακινήσουμε μέχρι το πρεσβυτήριο; Εκεί θα μπορέσω να τον φροντίσω καλύτερα – όχι ότι ωφελεί σε τίποτα».

«Φυσικά», απάντησε η Μπαντς. «Πάω πρώτη να τα ετοιμάσω. Τι λέτε, να φωνάξω τον Χάρπερ και τον Τζόουνς; Για να σας βοηθήσουν να τον μεταφέρετε».

«Ευχαριστώ. Μπορώ να καλέσω ασθενοφόρο από το πρεσβυτήριο, όμως πολύ φοβάμαι ότι μέχρι να έρθει...» Άφησε το σχόλιο στη μέση.

«Εσωτερική αιμορραγία;» είπε η Μπαντς.

Ο δρ Γκρίφιθς κούνησε το κεφάλι και είπε: «Πώς στον άνεμο ήρθε ως εδώ;»

«Νομίζω ότι μάλλον πέρασε όλη τη νύχτα στην εκκλησία», είπε η Μπαντς σκεπτική. «Ο Χάρπερ ξεκλειδώνει το πρωί, την ώρα που φεύγει για δουλειά, αλλά συνήθως δεν μπαίνει».

Γύρω στα πέντε λεπτά αργότερα ο δρ Γκρίφιθς κατέβασε το ακουστικό του τηλεφώνου κι επέστρεψε στο σαλονάκι όπου ο τραυματίας ήταν ξαπλωμένος στον καναπέ, πάνω σε κουβέρτες που είχαν βρεθεί γρήγορα. Η Μπαντς κουβαλούσε μια λεκάνη με νερό και συγύριζε μετά την εξέταση του γιατρού.

«Αυτό ήταν, λοιπόν», είπε ο Γκρίφιθς. «Ζήτησα να έρθει ασθενοφόρο και κάλεσα την αστυνομία». Στάθηκε συνοφρυωμένος, με το βλέμμα στον ασθενή που είχε κλείσει τα μάτια. Το αριστερό χέρι κινούνταν στο πλευρό του με νευρικό, σπασμωδικό τρόπο. «Τον πυροβόλησαν», είπε ο Γκρίφιθς. «Και μάλιστα από αρκετά κοντά. Εκείνος έκανε μπαλάκι το μαντίλι και το έχωσε στο τραύμα για να σταματήσει την αιμορραγία».

«Θα μπορούσε να απομακρυνθεί πολύ μετά από κάτι τέτοιο;» ρώτησε η Μπαντς.

«Ναι, βέβαια, είναι αρκετά πιθανό. Γνωρίζουμε περιπτώσεις στις οποίες ένας θανάσιμα τραυματισμένος άνθρωπος σηκώθηκε και άρχισε να περπατά στον δρόμο σαν να μην τρέχει τίποτα, κι έπειτα κατέρρευσε ξαφνικά, δέκα με δεκαπέντε λεπτά αργότερα. Άρα δεν είναι απαραίτητο να τον πυροβόλησαν μέσα στην εκκλη-

σία. Όχι, όχι. Μπορεί να τον πυροβόλησαν αρκετά μακριά. Φυσικά είναι πιθανό και να αυτοπυροβολήθηκε κι έπειτα να πέταξε κάπου το περίστροφο και να προχώρησε τρικλίζοντας στα τυφλά προς την εκκλησία. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κατευθύνθηκε προς την εκκλησία και όχι προς το πρεσβυτέριο».

«Αυτό θα σας το πω εγώ», απάντησε η Μπαντς. «Το είπε: Άσυλο».

Ο γιατρός έμεινε να την κοιτάζει. «Άσυλο, είπατε;»

«Να ο Τζούλιαν», είπε η Μπαντς γυρνώντας το κεφάλι σαν άκουσε στο χολ τα βήματα του συζύγου της. «Τζούλιαν! Έλα εδώ».

Ο αιδεσιμότατος Τζούλιαν Χάρμον μπήκε στο δωμάτιο. Ο αφηρημένος, λόγιος τρόπος του τον έκανε να δείχνει πάντα πιο μεγάλος σε ηλικία από ό,τι ήταν πραγματικά. «Για όνομα του Θεού!» είπε ο Τζούλιαν Χάρμον κοιτώντας με ήρεμο, προβληματισμένο βλέμμα τα χειρουργικά εργαλεία και τη μορφή που κείτονταν στον καναπέ.

Η Μπαντς εξήγησε με τη συνήθη λακωνικότητα. «Τον βρήκα μισοπεθαμένο μέσα στην εκκλησία. Τον πυροβόλησαν. Τον γνωρίζεις, Τζούλιαν; Μου φάνηκε πως είπε το όνομά σου».

Ο εφημέριος πλησίασε τον καναπέ και κοίταξε τον ετοιμοθάνατο άνδρα. «Τον άμοιρο», είπε και κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν τον γνωρίζω. Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι δεν τον έχω ξαναδεί».

Εκείνη τη στιγμή ο μισοπεθαμένος άνοιξε ξανά τα μάτια. Έπεσαν πρώτα στον γιατρό κι έπειτα στον Τζούλιαν Χάρμον, κι από εκείνον στη σύζυγό του. Τα μάτια έμειναν εκεί, καρφωμένα στο πρόσωπο της Μπαντς. Ο Γκρίφιθς πλησίασε.

«Μακάρι να μπορούσατε να μας μιλήσετε», είπε έντονα.

Με τα μάτια καρφωμένα στην Μπαντς, ωστόσο, ο άνδρας είπε με αδύναμη φωνή: «Σας παρακαλώ... σας παρακαλώ—» Κι έπειτα, με ένα ελαφρύ ρίγος, πέθανε...

Ο αστυφύλακας Χέιζ έγλειψε το μολύβι του και γύρισε σελίδα στο σημειωματάριο.

«Επομένως δεν έχετε να μου πείτε τίποτε άλλο, κυρία Χάρμον;»

«Όχι», είπε η Μπαντς. «Αυτά εδώ είναι τα πράγματα που βρήκαμε στις τσέπες του πανωφοριού του».

Σε ένα τραπέζι δίπλα στον αγκώνα του αστυφύλακα Χέιζ βρισκόταν ένα πορτοφόλι, ένα μάλλον κακοπαθημένο παλιό ρολόι με τα αρχικά Γ.Σ. κι ένα εισιτήριο επιστροφής για το Λονδίνο. Τίποτε άλλο.

«Μάθατε ποιος είναι;» ρώτησε η Μπαντς.

«Τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα ένα ζεύγος που λέγεται Ικλς. Φαίνεται ότι ο άνδρας ήταν αδελφός της κυρίας. Το επιθετο είναι Σάντμπορν. Εδώ και αρκετό καιρό η υγεία και τα νεύρα του δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Και τελευταία χειροτέρευσε. Προχθές βγήκε από το σπίτι και δε γύρισε. Πήρε μαζί του ένα περίστροφο».

«Και ήρθε ως εδώ και αυτοπυροβολήθηκε;» είπε η Μπαντς. «Γιατί;»

«Κοιτάξτε, είχε κατάθλιψη, βλέπετε...»

Η Μπαντς τον διέκοψε. «Δεν εννοώ *αυτό*. Εννοώ γιατί ήρθε εδώ».

Μιας και ήταν προφανές ότι ο αστυφύλακας Χέιζ δεν ήξερε την απάντηση σε αυτό, αποκρίθηκε πλάγια. «Από ό,τι φαίνεται, έφτασε με το λεωφορείο των πέντε και δέκα».

«Ναι», είπε ξανά η Μπαντς. «Γιατί, όμως;»

«Δεν ξέρω, κυρία Χάρμον», είπε ο αστυφύλακας Χέιζ. «Δεν έχουμε κάποια εξήγηση. Όταν διαταράσσεται η πνευματική ισορροπία—»

Η Μπαντς τελείωσε την πρότασή του. «Μπορεί να το κάνει οπουδήποτε. Εμένα, όμως, και πάλι μου φαίνεται πως δεν ήταν ανάγκη να πάρει το λεωφορείο και να φτάσει σε ένα μικρό επαρχιακό μέρος. Δε γνώριζε κανέναν εδώ, σωστά;»

«Από ό,τι έχουμε εξακριβώσει, όχι», είπε ο αστυφύλακας Χέιζ. Έβηξε απολογητικά και είπε ενώ σηκωνόταν: «Ενδέχεται να έρθουν να σας δουν ο κύριος και η κυρία Ικλς, κυρία μου, αν δε σας πειράζει, θέλω να πω».

«Φυσικά και δε με πειράζει», απάντησε η Μπαντς. «Είναι πολύ φυσικό. Μακάρι, μόνο, να είχα να τους πω κάτι».

«Εγώ να πηγαίνω», είπε ο αστυφύλακας Χέιζ.

«Νιώθω ευγνώμων που δεν ήταν δολοφονία, ξέρετε», είπε η Μπαντς συνοδεύοντάς τον ως την εξώπορτα.

Ένα αυτοκίνητο είχε σταματήσει έξω από την αυλόπορτα του πρεσβυτέριου. Αφού του έριξε μια ματιά, ο αστυφύλακας Χέιζ είπε: «Από ό,τι φαίνεται, ήρθαν κιόλας ο κύριος και η κυρία Ικλς, κυρία μου, για να σας μιλήσουν».

Η Μπαντς προετοιμάστηκε ώστε να αντέξει μια δοκιμασία που, όπως ένιωθε, μπορεί να αποδεικνυόταν αρκετά δύσκολη. Βέβαια, μπορώ πάντα να ζητήσω βοήθεια από τον Τζούλιαν, σκέφτηκε, ένας κληρικός είναι πάντα σπουδαία βοήθεια όταν είναι κανείς θλιμμένος.

Η Μπαντς δε θα μπορούσε να πει πώς ακριβώς περίμενε να είναι ο κύριος και η κυρία Ικλς, ωστόσο, όταν τους χαιρέτησε, δεν απέφυγε μια μικρή έκπληξη. Ο κύριος Ικλς ήταν ένας βραχύσωμος, κοκκινοπρόσωπος άνδρας, του οποίου ο φυσικός τρόπος θα ήταν χαρωπός και φιλοπαίγμων. Η κυρία Ικλς είχε με έναν αδρίστο τρόπο μια όψη φανταχτερή. Το στόμα της ήταν μικρό, τα χείλη σουφρωναν γεμάτα κακία. Η φωνή της ήταν λεπτή και στριγκή.

«Όπως θα φαντάζεστε, κυρία Χάρμον, πάθαμε ένα τρομερό σοκ», είπε.

«Το καταλαβαίνω», είπε η Μπαντς. «Είμαι σίγουρη. Ελάτε, καθίστε. Να σας προσφέρω – ίσως, βέβαια, είναι λίγο νωρίς για τσάι–»

Ο κύριος Ικλς σήκωσε το παχουλό χέρι του. «Όχι, όχι, δε χρειάζεται τίποτα», είπε. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, ευχαριστούμε. Απλώς θέλαμε να... πώς να το πω... τι είπε ο άμοιρος ο Γουίλιαμ και τα λοιπά, καταλαβαίνετε».

«Έλειπε εδώ και καιρό στο εξωτερικό», είπε η κυρία Ικλς, «και πιστεύω ότι πρέπει να έζησε κάποιες πολύ άσχημες εμπειρίες. Ήταν πολύ ήσυχος και θλιμμένος από τότε που γύρισε στο σπίτι. Έλεγε ότι δεν μπορεί να ζήσει κανείς σε αυτόν τον κόσμο και ότι δεν είχε να προσμένει τίποτα. Ο άμοιρος ο Μπιλ, ήταν πάντα κυκλοθυμικός».

Η Μπαντς έμεινε να τους κοιτά και τους δύο για λίγο χωρίς να μιλά.

«Βούτηξε το περίστροφο του άνδρα μου, ξέρετε», συνέχισε η κυρία Ικλς. «Εμείς δεν είχαμε πάρει χαμπάρι. Κι έπειτα φαίνεται πως ήρθε ως εδώ με το λεωφορείο. Υποθέτω ότι ήταν μια ευγενική σκέψη εκ μέρους του. Μάλλον δεν ήθελε να το κάνει μέσα στο σπίτι μας».

«Τον άμοιρο, τον άμοιρο», είπε ο κύριος Ικλς με έναν στεναγμό. «Δεν κάνει να κρίνει κανείς». Μεσολάβησε άλλη μία σύντομη παύση και ο κύριος Ικλς είπε: «Άφησε κάποιο μήνυμα; Ποια ήταν τα στερνά του λόγια;»

Τα λαμπερά, κάπως γουρουνίσια μάτια του κοιτούσαν προσεκτικά την Μπαντς. Και η κυρία Ικλς είχε σκύψει εμπρός, σαν να ανυπομονούσε να ακούσει την απάντηση.

«Όχι», είπε ήσυχια η Μπαντς. «Μπήκε στην εκκλησία όταν πέθαινε πια, αναζητώντας άσυλο».

Η κυρία Ικλς είπε με προβληματισμένη φωνή: «Άσυλο; Νομίζω πως δεν...»

Ο κύριος Ικλς διέκοψε. «Ήρθε σε έναν ιερό τόπο, καλή μου», είπε ανυπόμονα. «Αυτό εννοεί η σύζυγος του εφημέριου. Ξέρεις, η αυτοκτονία είναι αμαρτία. Φαντάζομαι πως ήθελε να επανορθώσει».

«Προσπάθησε να πει κάτι λίγο πριν πεθάνει», είπε η Μπαντς. «Στην αρχή ψέλλισε “Σας παρακαλώ”, μα δεν κατάφερε να πει τίποτε άλλο».

Η κυρία Ικλς έφερε το χαρτομάντιλο στα μάτια της και ρούφηξε τη μύτη. «Δεν είναι δυνατόν», είπε. «Μου φαίνεται συνταρακτικό».

«Έλα, Παμ», είπε ο σύζυγός της. «Ηρέμησε. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτά τα πράγματα. Ο άμοιρος ο Γουίλι. Τώρα, όμως, έχει βρει τη γαλήνη. Λοιπόν, κυρία Χάρμον, σας ευχαριστούμε πολύ. Ελπίζω να μη σας βγάλαμε από το πρόγραμμά σας. Ξέρουμε πόσο πολυάσχολη είναι η σύζυγος ενός εφημέριου». Έσφιξαν τα χέρια. Έπειτα ο Ικλς γύρισε ξαφνικά και εί-

πε: «Με συγχωρείτε, είναι και κάτι άλλο. Νομίζω πως έχετε εδώ το παλτό του, σωστά;»

«Το παλτό του, είπατε;» Η Μπαντς συνοφρυώθηκε.

Η κυρία Ικλς είπε: «Θέλουμε τα πράγματά του, ξέρετε. Για συναισθηματικούς λόγους».

«Φορούσε ένα ρολόι και είχε στις τσέπες ένα πορτοφόλι και ένα εισιτήριο τρένου», απάντησε η Μπαντς. «Τα έδωσα στον αστυφύλακα Χέιζ».

«Εντάξει, τότε», είπε ο κύριος Ικλς. «Φαντάζομαι ότι θα μας τα παραδώσει εκείνος. Τα χαρτιά του πρέπει να ήταν μέσα στο πορτοφόλι».

«Είχε μέσα ένα χαρτονόμισμα της μίας λίρας», είπε η Μπαντς. «Τίποτε άλλο».

«Ούτε γράμματα; Τίποτα τέτοιο;»

Η Μπαντς κούνησε το κεφάλι.

«Ωραία, ευχαριστούμε και πάλι, κυρία Χάρμον. Όσο για το παλτό που φορούσε... θα το έχει και αυτό ο αστυφύλακας, έτσι δεν είναι;»

Η Μπαντς συνοφρυώθηκε σε μια προσπάθεια να θυμηθεί.

«Όχι», είπε. «Δε νομίζω... μια στιγμή. Βοήθησα τον γιατρό να του το βγάλει ώστε να εξετάσει το τραύμα του». Κοίταξε αφηρημένα στον χώρο γύρω της. «Πρέπει να το ανέβασα επάνω μαζί με τις πετσέτες και τη λεκάνη».

«Κοιτάξτε, κυρία Χάρμον, αν έχετε την καλοσύνη... θα θέλαμε να πάρουμε το παλτό του, ξέρετε, το τελευταίο πράγμα που φορούσε. Καταλαβαίνετε, η γυναίκα μου γίνεται αρκετά συναισθηματική με αυτά».

«Φυσικά», είπε η Μπαντς. «Θέλετε να ζητήσω να το καθαρίσουν πρώτα; Δυστυχώς είναι αρκετά... πώς να το πω... λεκιασμένο».

«Όχι, όχι, όχι, δεν έχει καμία σημασία».

Η Μπαντς συνοφρυώθηκε. «Λοιπόν, αναρωτιέμαι πού... με συγχωρείτε μια στιγμή». Ανέβηκε στον επάνω όροφο και πέρασαν μερικά λεπτά μέχρι να επιστρέψει.

«Λυπάμαι πολύ», είπε ξέπνον. «Η γυναίκα που με βοηθά με

τις δουλειές πρέπει να το έβαλε στην άκρη με τα άλλα ρούχα που προορίζονταν για το καθαριστήριο. Μου πήρε αρκετή ώρα να το βρω. Ορίστε. Θα σας το τυλίξω σε λίγο ριζόχαρτο».

Έτσι κι έκανε, αγνοώντας τις διαμαρτυρίες. Κι έπειτα το ζεύγος Ικλς αναχώρησε με άλλον έναν διαχυτικότατο αποχαιρετισμό.

Η Μπαντς διέσχισε ξανά την είσοδο αργά και μπήκε στο γραφείο. Ο αιδεσιμότατος Τζούλιαν Χάρμον σήκωσε το κεφάλι και η έκφρασή του ξαστέρωσε. Είχε αρχίσει να συντάσσει ένα κήρυγμα και φοβόταν πως είχε παρασυρθεί από το ενδιαφέρον για τις πολιτικές σχέσεις μεταξύ Ιουδαίας και Περσίας, στο βασίλειο του Κύρου.

«Τι είναι, καλή μου;» είπε γεμάτος ελπίδα.

«Τζούλιαν», είπε η Μπαντς. «Τι ακριβώς σημαίνει *άσυλο*;»

Ο Τζούλιαν Χάρμον έβαλε κατά μέρος τα χαρτιά του κηρύγματος με ευγνωμοσύνη.

«Κοίταξε», είπε. «Στους ρωμαϊκούς και ελληνικούς ναούς το άσυλο ίσχυε για τον *σηκό*, στον οποίο έστεκε το άγαλμα ενός θεού. Και η λατινική λέξη για τον βωμό, *ara*, επίσης σημαίνει προστασία». Συνέχισε με λόγο ύψος: «Το 399 μ.Χ. αναγνωρίστηκε επιτέλους οριστικά το δικαίωμα ασύλου στις χριστιανικές εκκλησίες. Η πρώτη αναφορά δικαιώματος ασύλου στην Αγγλία γίνεται στον Κώδικα των Νόμων που εξέδωσε ο Έθελμπερτ το 600 μ.Χ...»

Συνέχισε την παρουσίαση για λίγο αλλά, όπως τόσο συχνά, τον διέκοψε η αντίδραση της γυναίκας του απέναντι στην ευρυμαθή του ανάλυση.

«Καλέ μου», είπε η Μπαντς. «Είσαι *πολύ* γλυκός».

Έσκυψε και τον φίλησε στην άκρη της μύτης. Ο Τζούλιαν ένιωθε μάλλον σαν σκύλος τον οποίο μόλις είχαν συγχαρεί επειδή έκανε ένα έξυπνο κόλπο.

«Ηρθε το ζεύγος Ικλς», είπε η Μπαντς.

Ο εφημέριος συνοφρυώθηκε. «Το ζεύγος Ικλς; Δε θυμάμαι ποιοι...»

«Δεν τους ξέρεις. Είναι η αδελφή του άνδρα στην εκκλησία και ο σύζυγός της».

«Αγάπη μου, έπρεπε να με φωνάξεις».

«Δε χρειάστηκε», είπε η Μπαντς. «Δεν ήθελαν παρηγοριά. Να σου πω, Τζούλιαν...» Συνοφρυώθηκε. «Αν αύριο βάλω ένα ταψί στον φούρνο, θα τα καταφέρεις; Νομίζω ότι θα ανέβω στο Λονδίνο για τις εκπτώσεις».

«Ποιες πτώσεις;» Ο άνδρας της την κοίταξε με αδειανό βλέμμα. «Θα πας για μάθημα γραμματικής;»

Η Μπαντς έβαλε τα γέλια. «Όχι, καλέ μου. Στα Μπάροους & Πόρτμανς έχουν βάλει εκπτώσεις στα λευκά είδη. Σεντόνια, τραπεζομάντιλα, πετσέτες, ποτηρόπανα, τέτοια πράγματα. Δεν μπορώ να καταλάβω τι κάνουμε με τα ποτηρόπανα σε αυτό το σπίτι, φθείρονται συνέχεια. Εξάλλου», πρόσθεσε σκεπτική, «νομίζω πως καλά θα κάνω να περάσω από τη θεία Τζέιν».

Η γλυκιά ηλικιωμένη μίς Τζέιν Μαρπλ απολάμβανε τις χαρές της μητρόπολης για ένα δεκαπενθήμερο, εγκατεστημένη με κάθε άνεση στο διαμέρισμα του ανιψιού της.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους του καλού μου Ρέιμοντ», μουρμούρισε. «Έχει πάει στην Αμερική για δεκαπέντε μέρες μαζί με την Τζόαν κι επέμειναν να ανέβω στο Λονδίνο και να περάσω καλά. Και τώρα, αγαπητή μου Μπαντς, για πες μου τι είναι αυτό που σε ανησυχεί».

Ήταν το αγαπημένο πνευματικό παιδί της μίς Μαρπλ, και η ηλικιωμένη την κοιτούσε με μεγάλη τρυφερότητα όσο η Μπαντς, σπρώχνοντας το καλύτερο τσόχινο καπέλο της ακόμα πιο πίσω στο κεφάλι, άρχιζε την ιστορία της.

Η αφήγηση ήταν συνοπτική και ξεκάθαρη. Όταν τελείωσε, η μίς Μαρπλ κούνησε το κεφάλι. «Κατάλαβα», είπε. «Ναι, κατάλαβα».

«Γι' αυτό ένιωσα ότι έπρεπε να σας δω», είπε η Μπαντς. «Επειδή εγώ δεν είμαι έξυπνη, βλέπετε—»

«Πώς δεν είσαι έξυπνη, καλή μου».

«Όχι, δεν είμαι. Δεν είμαι έξυπνη σαν τον Τζούλιαν».

«Ο Τζούλιαν, φυσικά, έχει ένα πολύ δυνατό μυαλό», είπε η μισ Μαργλ.

«Αυτό είναι», απάντησε η Μπαντς. «Ο Τζούλιαν έχει το μυαλό, από την άλλη, όμως, εγώ έχω τη λογική».

«Έχεις πολλή κοινή λογική, Μπαντς, και είσαι πολύ έξυπνος άνθρωπος».

«Πραγματικά δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω λοιπόν. Δεν μπορώ να ρωτήσω τον Τζούλιαν επειδή – να, ο Τζούλιαν είναι η προσωποποίηση της εντιμότητας...»

Αυτή η δήλωση έδειξε να γίνεται απόλυτα κατανοητή από τη μισ Μαργλ, η οποία είπε: «Σε καταλαβαίνω, καλή μου. Εμείς οι γυναίκες – τέλος πάντων, είναι αλλιώς». Έπειτα συνέχισε. «Μου είπες τι συνέβη, Μπαντς, αλλά τώρα θα ήθελα να μάθω τι ακριβώς πιστεύεις».

«Δεν ταιριάζει τίποτα», είπε η Μπαντς. «Ο ετοιμοθάνατος στην εκκλησία ήξερε καλά τι θα πει άσυλο. Το είπε όπως ακριβώς θα το έλεγε και ο Τζούλιαν. Θέλω να πω, ήταν άνθρωπος διαβασμένος, μορφωμένος. Κι αν μόλις είχε αποπειραθεί να αυτοκτονήσει, δε θα σερνόταν έπειτα ως την εκκλησία για να πει “άσυλο”. Το άσυλο σημαίνει ότι σε καταδιώκουν και όταν μπαίνεις σε μια εκκλησία είσαι ασφαλής. Οι διώκτες σου δεν μπορούν να σε αγγίξουν. Κάποια εποχή δεν μπορούσε να σε αγγίξει ούτε ο νόμος».

Κοίταξε τη μισ Μαργλ ερωτηματικά. Εκείνη κούνησε το κεφάλι και τότε η Μπαντς συνέχισε:

«Αυτοί οι άνθρωποι, το ζεύγος Ικλς, ήταν τελείως διαφορετικοί. Αμόρφωτοι και τραχείς. Και είναι και κάτι άλλο. Εκείνο το ρολόι – το ρολόι του νεκρού. Στην πίσω πλευρά είχε τα αρχικά Γ.Σ. Μέσα, όμως –το άνοιξα– έγραφε με πολύ μικρά γράμματα: “Στον Γουόλτερ, από τον πατέρα του” και μια ημερομηνία. Όμως ο κύριος και η κυρία Ικλς αναφέρονταν διαρκώς σ’ εκείνον ως Γουίλιαμ ή Μπιλ».

Η μισ Μαργλ ήταν έτοιμη να μιλήσει, όμως η Μπαντς έσπευσε να συνεχίσει.

«Ναι, ξέρω ότι δε μας φωνάζουν πάντα όπως μας βάφτισαν. Καταλαβαίνω, δηλαδή, ότι μπορεί να βαφτιστεί κανείς Γουίλιαμ και να τον λένε “Σαργό” ή “Καροτάκι” ή κάτι τέτοιο. Η αδελφή σου, όμως, δε θα σε έλεγε Γουίλιαμ ή Μπιλ αν λέγεσαι Γουόλτερ».

«Θέλεις να πεις ότι δεν ήταν αδελφή του;»

«Είμαι αρκετά βέβαιη ότι δεν ήταν αδελφή του. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν φρικτοί – και οι δύο. Ήρθαν στο πρεσβυτέριο για να πάρουν τα πράγματά του και για να μάθουν αν είχε τίποτα πριν πεθάνει. Κι όταν τους είπα όχι, είδα στα πρόσωπά τους ότι... ότι ανακουφίστηκαν. Εγώ πάντως», κατέληξε η Μπαντς, «πιστεύω ότι ήταν ο κύριος Ικλς εκείνος που τον πυροβόλησε».

«Δολοφονία;» είπε η μισ Μαρπλ.

«Ναι», είπε η Μπαντς. «Δολοφονία. Γι’ αυτό ήρθα σ’ εσάς, καλή μου».

Το σχόλιο της Μπαντς μπορεί να φαινόταν παράταιρο αν ένας ακροατής δεν είχε ιδέα, ωστόσο σε ορισμένους κύκλους η μισ Μαρπλ είχε τη φήμη του ανθρώπου που είναι σε θέση να αντιμετωπίσει μια δολοφονία.

«Πριν πεθάνει μου είπε “σας παρακαλώ”», είπε η Μπαντς. «Ήθελε να κάνω κάτι για λογαριασμό του. Το κακό είναι πως δεν έχω ιδέα τι ήταν αυτό».

Η μισ Μαρπλ το σκέφτηκε για λίγες στιγμές κι έπειτα πιάστηκε από το σημείο που είχε προσέξει ήδη η Μπαντς. «Κατ’ αρχάς, γιατί βρέθηκε εκεί;» ρώτησε.

«Αυτό είναι το θέμα», απάντησε η Μπαντς. «Όταν θέλει κανείς άσυλο μπορεί να μπει σε οποιαδήποτε εκκλησία. Δεν είναι ανάγκη να πάρει ένα λεωφορείο που κάνει μόνο τέσσερα δρομολόγια τη μέρα και να φτάσει σε ένα σημείο μοναχικό σαν το δικό μας».

«Πρέπει να έφτασε ως εκεί για κάποιον λόγο», σκέφτηκε η μισ Μαρπλ. «Σίγουρα ήρθε να δει κάποιον. Το Τσίπιν Κλέγκχορν δεν είναι μεγάλο, Μπαντς. Δεν μπορεί να μην έχεις έστω κάποια ιδέα... ποιον μπορεί να ήρθε να δει ο άνθρωπος;»

Η Μπαντς εξέτασε νοερά τους κατοίκους του χωριού της κι έπειτα κούνησε το κεφάλι γεμάτη αμφιβολία. «Από μία άποψη», είπε, «μπορεί να είναι οποιοσδήποτε».

«Δεν ανέφερε ποτέ κανένα όνομα;»

«Είπε Τζούλιαν, ή τουλάχιστον έτσι μου φάνηκε. Βέβαια μπορεί να είπε και Τζούλια. Από όσο ξέρω, στο Τσίπιν Κλέγκχορν δεν μένει καμία Τζούλια».

Έκλεισε σφικτά τα μάτια και σκέφτηκε ξανά τη σκηνή. Τον άνδρα που κείτονταν στα σκαλιά του ιερού, το φως που έμπαινε από το βιτρό ρίχνοντας στο πάτωμα κοσμήματα που άστραφταν κόκκινα και γαλάζια.

«Κοσμήματα*», είπε ξαφνικά η Μπαντς. «Ίσως είπε αυτό. Το φως που μπαίνει από το βιτρό στο ανατολικό παράθυρο μοιάζει να σκορπίζει κοσμήματα στο πάτωμα».

«Κοσμήματα», απάντησε σκεπτική η μισ Μαρπλ.

«Και τώρα», συνέχισε η Μπαντς, «θα περάσω στο πιο σημαντικό. Στον πραγματικό λόγο για τον οποίο ήρθα εδώ σήμερα. Το ζεύγος Ικλς, βλέπετε, έκανε μεγάλο θέμα για να πάρει το παλτό του νεκρού. Το βγάλαμε όταν τον εξέταζε ο γιατρός. Το παλτό ήταν παλιό και αρκετά φθαρμένο, δεν είχαν λόγο να το θέλουν. Υποτίθεται πως οι λόγοι ήταν συναισθηματικοί, μα αυτά ήταν ανοησίες.

»Τέλος πάντων, εγώ πήγα να το βρω και ακριβώς τη στιγμή που ανέβαινα τα σκαλιά θυμήθηκα πως ο άνθρωπος είχε κάνει μια χειρονομία σαν να ήθελε να πιάσει κάτι, σαν να ψαχούλευε το παλτό. Όταν το πήρα στα χέρια μου, λοιπόν, το παρατήρησα πολύ προσεκτικά και είδα ότι σε ένα σημείο η φόδρα είχε ραφτεί ξανά, με διαφορετική κλωστή. Έτσι την ξήλωσα και βρήκα μέσα ένα χαρτάκι. Το έβγαλα κι έπειτα έραψα ξανά τη φόδρα κανονικά, με κλωστή που ταίριαζε. Πρόσεξα πολύ και πραγματικά δε νομίζω ότι ο κύ-

* Στα αγγλικά ο ήχος της λέξης κοσμήματα, *jewels*, μοιάζει λίγο με αυτόν του ονόματος Τζούλιαν αλλά και των παραλλαγών του, Τζούλια, Τζουλ κ.λπ. [Σ.τ.Μ.]

ριος και η κυρία Ικλς θα καταλάβουν τι έκανα. Δεν το νομίζω, μα δεν μπορώ να είμαι βέβαιη. Τους το κατέβασα, λοιπόν, και βρήκα μια δικαιολογία για την καθυστέρηση».

«Και το χαρτάκι;» ρώτησε η μισ Μαρπλ.

Η Μπαντς άνοιξε την τσάντα της. «Δεν το έδειξα στον Τζούλιαν», είπε, «επειδή θα έλεγε ότι θα έπρεπε να το δώσω στους Ικλς. Εγώ, αντίθετα, θεώρησα καλύτερο να το φέρω σ' εσάς».

«Απόδειξη από μια θυρίδα φύλαξης», είπε η μισ Μαρπλ κοιτώντας το. «Από τον σταθμό του Πάντινγκτον».

«Είχε στην τσέπη ένα εισιτήριο μετ' επιστροφής για το Πάντινγκτον», είπε η Μπαντς.

Τα μάτια των δύο γυναικών συναντήθηκαν.

«Τα γεγονότα σηκώνουν δράση», είπε γοργά η μισ Μαρπλ. «Νομίζω, όμως, πως θα ήταν συνετό να προσέξουμε. Μήπως πρόσεξες καθόλου, καλή μου Μπαντς, αν τυχόν σε ακολούθησε κανείς όταν ανέβηκες στο Λονδίνο σήμερα;»

«Αν με ακολούθησε κανείς!» αναφώνησε η Μπαντς. «Μου λέτε ότι—»

«Κοίταξε, το θεωρώ πιθανό», είπε η μισ Μαρπλ. «Όταν τα πάντα είναι πιθανά, νομίζω ότι καλό είναι να λάβουμε προφυλάξεις». Σηκώθηκε με μια γοργή κίνηση. «Καλή μου, ανέβηκες δήθεν για να εκμεταλλευτείς τις εκπώσεις. Θεωρώ πως γι' αυτόν τον λόγο το σωστό είναι να πάμε στα μαγαζιά για τις εκπώσεις. Πριν ξεκινήσουμε, όμως, ίσως πρέπει να κανονίσουμε ένα-δυο πραγμάτια. Μου φαίνεται», πρόσθεσε η μισ Μαρπλ κάπως ασαφώς, «ότι αυτή τη στιγμή δε θα χρειαστώ το παλιό πιτσιλιωτό τουίντ με τον γούνινο γιακά».

Γύρω στη μιάμιση ώρα αργότερα οι δύο κυρίες, μάλλον ταλαιπωρημένες και με όψη κακοπαθημένη, και σφιγγοντας και οι δύο πακέτα με λευκά είδη που είχαν κερδίσει με το σπαθί τους, κάθισαν σε ένα μικρό και απομονωμένο πανδοχείο που ονομαζόταν Απλ Μπούου για να αναλάβουν δυνάμεις με μια κρεατόπιτα, την οποία συνόδευσε μια τάρτα μήλου με κρέμα.

«Μετά τον πόλεμο δε βρίσκεις προσόψια τέτοιας ποιότητας», είπε κοντανασαίνοντας η μισ Μαρπλ. «Και μάλιστα έχουν επάνω ένα Τ. Ωραία σύμπτωση που η γυναίκα του Ρέιμοντ λέγεται Τζόαν. Θα τα φυλάξω μέχρι να τα χρειαστώ πραγματικά κι έπειτα θα είναι χρήσιμα σ' εκείνη αν αποδημήσω νωρίτερα από ό,τι πιστεύω».

«Κι εγώ χρειαζόμουν τα ποτηρόπανα», είπε η Μπαντς, «Άλλωστε ήταν πολύ φθηνά, αν και όχι τόσο όσο εκείνα που κατάφερε να αρπάξει μέσα από τα χέρια μου εκείνη η κοκκινομάλλα».

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο Απλ Μπόου μια κομψή νεαρή που είχε βάλει άφθονο ρουζ και κραγιόν. Αφού κοίταξε γύρω της αφηρημένα για λίγες στιγμές, πλησίασε το τραπέζι τους βιαστικά και άφησε έναν φάκελο μπροστά στη μισ Μαρπλ.

«Ορίστε, κυρία μου», είπε γοργά.

«Σ' ευχαριστώ, Γκλάντις», απάντησε η μισ Μαρπλ. «Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ. Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου».

«Πάντα χαρά μου να σας εξυπηρετώ, μην το συζητάτε», είπε η Γκλάντις. «Ο Έρνι μού λέει διαρκώς “Όλα τα καλά που ξέρεις τα έμαθες όταν ήσουν στην υπηρεσία εκείνης της μισ Μαρπλ σου”. Να ξέρετε ότι είναι πάντα χαρά μου να σας εξυπηρετώ».

«Τι καλό κορίτσι», είπε η μισ Μαρπλ όταν η Γκλάντις έφυγε. «Πάντα πρόθυμο κι ευγενικό».

Κοίταξε μέσα στον φάκελο κι έπειτα τον έδωσε στην Μπαντς. «Λοιπόν, καλή μου, θέλω να προσέξεις πολύ», είπε. «Παρεμπιπτόντως, δουλεύει ακόμα στο Μέλτσεστερ εκείνος ο συμπαθέστατος νεαρός επιθεωρητής που θυμάμαι;»

«Δεν ξέρω», είπε η Μπαντς. «Έτσι φαντάζομαι».

«Αν όχι, θα δούμε», είπε σκεπτική η μισ Μαρπλ. «Μπορώ πάντα να τηλεφωνήσω στον διοικητή της αστυνομίας. Νομίζω ότι θα με θυμάται».

«Πώς δε θα σας θυμάται», απάντησε η Μπαντς. «Εσάς σας θυμούνται όλοι. Είστε μοναδική», πρόσθεσε και σηκώθηκε.

Όταν έφτασε στο Πάντινγκτον, η Μπαντς πήγε στο γραφείο φύλαξης αποσκευών κι έδειξε την απόδειξη. Λίγες στιγμές αργότε-

ρα τής έδωσαν μια μάλλον φθαρμένη, παλιά βαλίτσα, και με αυτή στο χέρι κατευθύνθηκε προς την αποβάθρα.

Το ταξίδι της επιστροφής πέρασε απρόσκοπτα. Όταν το τρένο πλησίαζε στο Τσίπιν Κλέγκχορν, η Μπαντς σηκώθηκε κι έπιασε την παλιά βαλίτσα. Μόλις είχε βγει από το βαγόνι όταν ένας άνδρας, που κατέβαινε την αποβάθρα βιαστικός, άρπαξε ξαφνικά τη βαλίτσα από τα χέρια της κι απομακρύνθηκε τρέχοντας.

«Σταμάτα!» φώναξε η Μπαντς. «Πιάστε τον, πιάστε τον. Πήρε τη βαλίτσα μου».

Ο εισπράκτορας του σιδηροδρόμου, ο οποίος, στον συγκεκριμένο επαρχιακό σταθμό, ήταν ένας άνδρας μάλλον αργοκίνητος, μόλις είχε αρχίσει να λέει: «Για να σας πω, τι πράγματα είναι αυτά που κάνετε—» όταν τον έσπρωξε στην άκρη μια γοργή αγκωνιά στο στέρνο. Ο άνδρας με τη βαλίτσα βγήκε τρέχοντας από τον σταθμό και κατευθύνθηκε προς ένα αυτοκίνητο που τον περίμενε. Πέταξε μέσα τη βαλίτσα κι ετοιμαζόταν να μπει ξοπίσω της, μα πριν καταφέρει να κουνηθεί, στον ώμο του έπεσε ένα χέρι, και άκουσε τη φωνή του αστυφύλακα Άμπελ να λέει: «Για πείτε μου τι τρέχει εδώ!»

Τότε έφτασε από τον σταθμό και η Μπαντς κοντανασαίνοντας. «Άρπαξε τη βαλίτσα μου», είπε.

«Ανοησίες», είπε ο άνδρας. «Δεν ξέρω τι λέει η κυρία από δω. Η βαλίτσα είναι δικιά μου. Μόλις την πήρα και βγήκα από το τρένο».

«Για να τα ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν», είπε ο αστυφύλακας Άμπελ.

Κοίταξε την Μπαντς με αγελαδίσια, αμερόληπτη ματιά. Κανείς δε θα φανταζόταν ότι ο αστυφύλακας Άμπελ και η κυρία Χάρμον περνούσαν άπειρα μισάωρα στο διάλειμμα του αστυφύλακα Άμπελ συγκρίνοντας τις αρετές της κοπριάς και του λιπάσματος από κόκαλα ζώων για τις τριανταφυλλίες.

«Εσείς, κυρία μου, λέτε ότι η βαλίτσα είναι δική σας;» είπε ο αστυφύλακας Άμπελ.

«Μάλιστα», απάντησε η Μπαντς. «Ακριβώς».

«Κι εσείς, κύριε;»

«Λέω ότι η βαλίτσα είναι δική μου».

Ο άνδρας ήταν ψηλός, μελαχρινός και καλοντυμένος, με συρτή φωνή και ανώτερους τρόπους. Μια γυναικεία φωνή μέσα από το αυτοκίνητο είπε: «Μα φυσικά και είναι δική σου η βαλίτσα, Έντουιν. Δεν καταλαβαίνω τι θέλει αυτή η γυναίκα».

«Πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε», είπε ο αστυφύλακας Άμπελ. «Αν η βαλίτσα είναι δική σας, κυρία μου, θα μου πείτε τι περιέχει;»

«Ρούχα», είπε η Μπαντς. «Ένα μακρύ πιτσιλωτό παλτό με γούνινο γιακά, δύο πουλόβερ κι ένα ζευγάρι παπούτσια».

«Ωραία, αρκετά ξεκάθαρο», απάντησε ο αστυφύλακας Άμπελ. Γύρισε προς τον άνδρα.

«Είμαι ενδυματολόγος», είπε με σημασία ο μελαχρινός άνδρας. «Η βαλίτσα περιέχει θεατρικό εξοπλισμό τον οποίο έφερα εδώ για μια ερασιτεχνική παράσταση».

«Σύμφωνοι, κύριε», απάντησε ο αστυφύλακας Άμπελ. «Ωραία, λοιπόν, τότε θα δούμε τι έχει μέσα και θα βεβαιωθούμε, έτσι; Μπορούμε να πάμε ως το αστυνομικό τμήμα, ή, αν βιάζεστε, θα μπορούμε ξανά στον σταθμό και θα την ανοίξουμε εκεί».

«Εμένα με βολεύει», είπε ο μελαχρινός άνδρας. «Ονομάζομαι Μος, παρεμπιπτόντως. Έντουιν Μος».

Κρατώντας τη βαλίτσα ο αστυφύλακας μπήκε ξανά στον σταθμό. «Θα μπορούμε μια στιγμή στο γραφείο για τα δέματα, Τζορτζ», είπε στον εισπράκτορα.

Ο αστυφύλακας Άμπελ τοποθέτησε τη βαλίτσα πάνω στον πάγκο του γραφείου για τα δέματα και άνοιξε την αγκράφα. Η βαλίτσα δεν ήταν κλειδωμένη. Η Μπαντς και ο κύριος Έντουιν Μος έστεκαν δεξιά κι αριστερά του ανταλλάσσοντας εκδικητικές ματιές.

«Μάλιστα!» είπε ο αστυφύλακας Μος ανοίγοντας τη βαλίτσα.

Μέσα, διπλωμένο τακτικά, ήταν ένα μακρύ, κάπως φθαρμένο τουίντ παλτό με γούνινο γιακά, αλλά και δύο πουλόβερ κι ένα ζευγάρι παπούτσια για την ύπαιθρο.

«Όπως ακριβώς είπατε, κυρία μου», είπε ο αστυφύλακας Άμπελ γυρνώντας προς την Μπαντς.

Κανείς δε θα μπορούσε να πει ότι ο κύριος Έντουιν Μος δεν αντέδρασε επαρκώς. Η ταραχή και οι ενοχές του ήταν μεγαλειώδεις.

«Λυπάμαι πολύ», είπε. «Λυπάμαι *πάρα* πολύ. Σας παρακαλώ να με πιστέψετε, καλή μου κυρία, λυπάμαι πάρα, πάρα πολύ. Η συμπεριφορά μου ήταν ασυγχώρητη – τελείως ασυγχώρητη». Κοίταξε το ρολόι του. «Πρέπει να βιαστώ. Η Βαλίτσα μου μάλλον έχει φύγει μαζί με το τρένο». Σήκωσε το καπέλο ξανά και είπε γλυκύτατα στην Μπαντς: «Πραγματικά λυπάμαι *πολύ*». Και βγήκε τρεχάτος από το γραφείο.

«Θα τον αφήσετε να το σκάσει;» ρώτησε η Μπαντς τον αστυφύλακα Άμπελ με έναν συνωμοτικό ψίθυρο.

Εκείνος της έκλεισε αργά το αγελαδίσιο μάτι του.

«Δε θα πάει πολύ μακριά, κυρία μου», είπε. «Εννοώ πως δε θα πάει πολύ μακριά απαρατήρητος, αν καταλαβαίνετε τι θέλω να πω».

«Μάλιστα», είπε η Μπαντς ανακουφισμένη.

«Μας τηλεφώνησε η ηλικιωμένη», είπε ο αστυφύλακας Άμπελ. «Εκείνη που πέρασε από εδώ πριν από μερικά χρόνια. Πανέξυπνη δεν είναι; Σήμερα, όμως, έχουν γίνει ένα σωρό πράγματα. Μην απορήσετε αν έρθει να σας δει ο επιθεωρητής ή κάποιος αστυφύλακας αύριο το πρωί».

Τελικά ήρθε ο επιθεωρητής Κράντοκ, εκείνος τον οποίο θυμόταν η μίς Μαρπλ. Ο Κράντοκ χαιρέτησε την Μπαντς με χαμόγελο, σαν παλιός φίλος.

«Άλλο ένα έγκλημα στο Τσίπιν Κλέγκχορν», είπε χαρωπά. «Δε σας λείπουν εδώ οι συγκινήσεις, έτσι δεν είναι, κυρία Χάρμον;»

«Εμένα μάλλον μου περισσεύουν», απάντησε η Μπαντς. «Ηρθατε να μου κάνετε ερωτήσεις ή μήπως θα μου πείτε κάτι, έτσι για αλλαγή;»

«Θα σας πω κάποια πράγματα πρώτα», είπε ο επιθεωρητής. «Κατ' αρχάς, είχαμε βάλει στο μάτι τον κύριο και την κυρία Ικλς

από καιρό. Έχουμε λόγο να πιστεύουμε ότι σχετίζονται με αρκετές κλοπές εδώ γύρω. Από την άλλη, παρ' ότι η κυρία Ικλς έχει έναν αδελφό που ονομάζεται Σάντμπορν και πρόσφατα επέστρεψε από το εξωτερικό, ο άνδρας που βρήκατε ετοιμοθάνατο στην εκκλησία χθες δεν ήταν σε καμία περίπτωση ο Σάντμπορν».

«Ήμουν σίγουρη», είπε η Μπαντς. «Κατ' αρχάς λεγόταν Γουόλτερ, όχι Γουίλιαμ».

Ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι. «Λεγόταν Γουόλτερ Σεντ Τζον και το έσκασε πριν από σαράντα οκτώ ώρες από τη φυλακή του Τσάρινγκτον».

«Μα φυσικά», είπε μαλακά η Μπαντς ψιθυρίζοντας. «Τον καταδίωκε ο νόμος και βρήκε άσυλο στην εκκλησία». Έπειτα ρώτησε: «Τι είχε κάνει;»

«Θα πρέπει να πάω πολύ πίσω για να σας εξηγήσω. Η ιστορία είναι μπερδεμένη. Πριν από αρκετά χρόνια υπήρχε μια χορεύτρια που έκανε παραστάσεις σε μουσικές σκηνές. Δε νομίζω να την έχετε ακουστά, αλλά η ειδικότητά της ήταν ένας ανατολίτικος χορός που λεγόταν *Ο Αλαντίν στη σπηλιά με τα κοσμήματα*. Η κοπέλα φορούσε μικρά ψεύτικα διαμάντια και τίποτε παραπάνω.

»Δεν έλεγε τίποτα ως χορεύτρια, μου φαίνεται, αλλά ήταν –πώς να το πω– ελκυστική γυναίκα. Τέλος πάντων, την ερωτεύτηκε σφοδρά ένα μέλος μιας ασιατικής βασιλικής οικογένειας. Μεταξύ άλλων, της έδωσε ένα εκπληκτικό περιδέραιο από σμαράγδια».

«Τα ιστορικά κοσμήματα ενός πρίγκιπα;» μουρμούρισε εκστασιασμένη η Μπαντς.

Ο επιθεωρητής Κράντοκ ξερόβηξε.

«Μάλλον μια κάπως πιο σύγχρονη εκδοχή, κυρία Χάρμον. Ο δεσμός δεν κράτησε πάρα πολύ· διακόπηκε όταν την προσοχή του ηγεμόνα μας τράβηξε μια αστέρας του κινηματογράφου που δεν είχε τόσο ταπεινές απαιτήσεις.

»Η Ζομπέιντα, για να ονομάσουμε τη χορεύτρια με το καλλιτεχνικό της, κράτησε το περιδέραιο και κάποια στιγμή αυτό εκλάπη. Εξαφανίστηκε από το καμαρίνι της στο θέατρο, και στο μυαλό των

αρχών υπήρξε η επίμονη υποψία ότι ίσως την εξαφάνισή του την είχε σκηνοθετήσει η ίδια. Ξέρουμε πως γίνονται τέτοια πράγματα προς όφελος της δημοσιότητας, ή και για πιο ανέντιμους σκοπούς.

»Το περιδέραιο δεν ξαναβρέθηκε ποτέ, αλλά στην πορεία της έρευνας η προσοχή της αστυνομίας στράφηκε σε αυτόν τον άνδρα, τον Γουόλτερ Σεντ Τζον. Ήταν άνδρας με μόρφωση και καλή ανατροφή, που είχε ξεπέσει στην κοινωνία και που εργαζόταν ως χρυσοχόος σε μια μάλλον αμφίβολη εταιρεία για την οποία υπήρχε η υποψία ότι λειτουργούσε ως κλεπταποδόχος κοσμημάτων.

»Υπήρξαν αποδείξεις ότι το εν λόγω περιδέραιο είχε περάσει από τα χέρια του. Παρ' όλα αυτά, ο άνδρας δικάστηκε τελικά σε σχέση με την κλοπή κάποιου άλλου κοσμήματος, κι έπειτα καταδικάστηκε και φυλακίστηκε. Κόντευε να εκτίσει την ποινή του, γι' αυτό η απόδρασή του ήρθε μάλλον ως έκπληξη».

«Μα γιατί ήρθε εδώ;» ρώτησε η Μπαντς.

«Πολύ θα θέλαμε κι εμείς να μάθουμε, κυρία Χάρμον. Μετά τη δίκη του φαίνεται ότι πήγε πρώτα στο Λονδίνο. Δεν επισκέφτηκε κανέναν από τους παλιούς συνεταίρους του, αλλά μια ηλικιωμένη, κάποια κυρία Τζέικομπς, αλλοτινή ενδυματολόγο. Εκείνη αρνείται να αποκαλύψει τον λόγο για τον οποίο την επισκέφτηκε, ωστόσο, σύμφωνα με άλλους ενοίκους του κτιρίου, ο άνδρας έφυγε κρατώντας μια βαλίτσα».

«Κατάλαβα», είπε η Μπαντς. «Την άφησε σε μια θυρίδα αποσκευών στο Πάντινγκτον και στη συνέχεια έφτασε ως εδώ».

«Τότε πια είχαν αρχίσει να τον ακολουθούν ο Ικλς και ο άνδρας που αυτοαποκαλείται Έντουιν Μος», είπε ο επιθεωρητής Κράντοκ, «γιατί ήθελαν τη βαλίτσα. Τον είδαν να μπαίνει στο λεωφορείο. Πρέπει να προπορεύτηκαν με κάποιο αυτοκίνητο και να τον περίμεναν όταν κατέβηκε».

«Και τότε δολοφονήθηκε;» είπε η Μπαντς.

«Ναι», απάντησε ο Κράντοκ. «Τον πυροβόλησαν. Με το περίστροφο του Ικλς, αλλά εγώ θεωρώ ότι ήταν μάλλον ο Μος εκείνος που τράβηξε τη σκανδάλη. Και τώρα, κυρία Χάρμον, θέλου-

με να μάθουμε πού βρίσκεται η πραγματική βαλίτσα που άφησε ο Γουόλτερ Σεντ Τζον στον σταθμό του Πάντινγκτον».

Η Μπαντς χαμογέλασε πλατιά. «Πιστεύω ότι την έχει πάρει πια η θεία Τζέιν», είπε. «Η μισ Μαργλ, εννοώ. Αυτό ήταν το σχέδιό της. Έστειλε μια παλιά υπηρέτριά της με μια βαλίτσα γεμάτη δικά της πράγματα στη θυρίδα των αποσκευών του Πάντινγκτον και ανταλλάξαμε τις αποδείξεις. Εγώ πήρα τη βαλίτσα της και την έφερα εδώ με το τρένο. Καθώς φαίνεται περίμενε ότι θα γίνει απόπειρα να την αρπάξουν από τα χέρια μου».

Ήταν η σειρά του επιθεωρητή Κράντοκ να χαμογελάσει πλατιά. «Έτσι είπε όταν μου τηλεφώνησε. Θα ανέβω ως το Λονδίνο για να τη δω. Θέλετε να έρθετε κι εσείς, κυρία Χάρμον;»

«Κοιτάξτε», είπε η Μπαντς συλλογισμένη. «Ναι, για να πω την αλήθεια, είναι ευτυχής συγκυρία. Χθες βράδυ είχα πονόδοντο, άρα πραγματικά πρέπει να πάω στο Λονδίνο για να δω τον οδοντίατρο, έτσι δεν είναι;»

«Οπωσδήποτε», απάντησε ο επιθεωρητής Κράντοκ.

Η μισ Μαργλ κοίταξε πρώτα το πρόσωπο του επιθεωρητή Κράντοκ κι έπειτα το γεμάτο λαχτάρα πρόσωπο της Μπαντς Χάρμον. Η βαλίτσα ήταν επάνω στο τραπέζι. «Δεν την άνοιξα, φυσικά», είπε η ηλικιωμένη. «Δε θα διανοούμουν να κάνω τέτοιο πράγμα αν δεν έφτανε πρώτα κάποιος αξιωματικός. Εξάλλου, είναι κλειδωμένη», πρόσθεσε με ένα σεμνόντυφα σκανδαλιάρικο βικτοριανό χαμόγελο.

«Θα θέλατε να μαντέψετε τι περιέχει, μισ Μαργλ;» ρώτησε ο επιθεωρητής.

«Φαντάζομαι ότι θα είναι τα θεατρικά κοστούμια της Ζομπέιντα», είπε η μισ Μαργλ. «Να σας φέρω μια σμίλη, επιθεωρητά;»

Σύντομα η σμίλη έκανε τη δουλειά της. Όταν η βαλίτσα άνοιξε απότομα, και οι δύο γυναίκες έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Το φως του ήλιου που έμπαινε από το παράθυρο φώτισε κάτι που έμοιαζε με έναν ανεξάντλητο θησαυρό από αστραφτερά κοσμήματα, κόκκινα, γαλάζια, πράσινα και πορτοκαλί.

«Η σπηλιά του Αλαντίν», είπε η μισ Μαρπλ. «Τα λαμπερά κοσμήματα που φορούσε η κοπέλα όταν χόρευε».

«Μάλιστα», απάντησε ο επιθεωρητής Κράντοκ. «Λοιπόν, γιατί είναι τόσο πολύτιμα, λέτε, ώστε να δολοφονηθεί ένας άνδρας για χάρη τους;»

«Φαντάζομαι ότι η κοπέλα ήταν πονηρή», είπε η μισ Μαρπλ σκεπτική. «Έχει πεθάνει, έτσι δεν είναι, επιθεωρητά;»

«Ναι, πέθανε πριν από τρία χρόνια».

«Είχε ένα πανάκριβο περιδέрайο από σμαράγδια», είπε η μισ Μαρπλ συλλογισμένη. «Ζήτησε να βγάλουν τα πολύτιμα πετράδια από το δέσιμο και να τα στερεώσουν εδώ κι εκεί στο θεατρικό κοστούμι της, εκεί όπου όλοι θα τα περνούσαν για απλά, πολύχρωμα ψεύτικα πετράδια. Έπειτα ζήτησε να γίνει ένα αντίγραφο του πραγματικού περιδέрайου και αυτό, φυσικά, ήταν το κόσμημα που εκλάπη. Δεν είναι να απορεί κανείς που δε βγήκε ποτέ στην αγορά. Ο κλέφτης ανακάλυψε σύντομα ότι οι πέτρες ήταν ψεύτικες».

«Υπάρχει κι ένας φάκελος», είπε η Μπαντς παραμερίζοντας κάποια από τα πετράδια που λαμπύριζαν.

Ο επιθεωρητής Κράντοκ τον πήρε από τα χέρια της κι έβγαλε από μέσα δύο έγγραφα που έμοιαζαν επίσημα. Διάβασε δυνατά: «Ληξιαρχική πράξη γάμου μεταξύ του Γουόλτερ Έντμουντ Σεντ Τζον και της Μαίρης Μος. Ήταν το πραγματικό όνομα της Ζομπέιντα».

«Άρα ήταν παντρεμένοι», είπε η μισ Μαρπλ. «Κατάλαβα».

«Το άλλο έγγραφο τι είναι;» ρώτησε η Μπαντς.

«Ληξιαρχική πράξη γέννησης μιας κόρης, της Τζουλ».

«Τζουλ;» φώναξε η Μπαντς. «Μα φυσικά. Τζουλ! Τζιλ! Αυτό εί-
ναι! Τώρα κατάλαβα γιατί ήρθε στο Τσίπιν Κλέγκχορν. Αυτό προσπαθούσε να μου πει. Τζουλ. Το ζεύγος Μάντι, ξέρετε. Στο Λάμπερνουμ Κότατζ. Φροντίζουν ένα κοριτσάκι για λογαριασμό κάποιου. Την αγαπούν πολύ. Την έχουν σαν πραγματική εγγονή τους. Ναι, τώρα θυμήθηκα, το όνομά της ήταν Τζουλ, μόνο που, φυσικά, εκείνοι τη λένε Τζιλ».

«Η κυρία Μάντι έπαθε εγκεφαλικό πριν από μια εβδομάδα περίπου, και ο ηλικιωμένος είναι βαριά άρρωστος με πνευμονία. Επρόκειτο να πάνε και οι δύο σε κάποιο θεραπευτήριο. Από καιρό πασχίζω να βρω κάπου ένα καλό σπιτικό για την Τζιλ. Δεν ήθελα να μπει σε κάποιο ίδρυμα».

«Πιστεύω πως ο πατέρας της το έμαθε στη φυλακή και κατάφερε να δραπετεύσει και να πάρει στα χέρια του αυτή τη βαλίτσα από την ηλικιωμένη ενδυματολόγο, στην οποία την είχε αφήσει ο ίδιος ή η σύζυγός του. Υποθέτω πως αν τα κοσμήματα ανήκαν πράγματι στη μητέρα, τώρα μπορούν να χρησιμοποιηθούν για το παιδί».

«Έτσι φαντάζομαι κι εγώ, κυρία Χάρμον. Αν είναι εδώ».

«Εδώ θα είναι, πού αλλού;» είπε χαρωπά η μισ Μαργλ...

«Δόξα τω Θεώ που γύρισες, καλή μου», είπε ο αιδεσιμότατος Τζούλιαν Χάρμον αφού χαιρέτησε τη σύζυγό του με τρυφερότητα κι έναν στεναγμό ικανοποίησης. «Η κυρία Μπαρτ προσπαθεί πάντα να βάλει τα δυνατά της όταν λείπεις, αλλά μου σέρβιρε για μεσημεριανό κάτι *πολύ* περίεργες ψαροκροκέτες. Δε θέλησα να την προσβάλω και τις έδωσα στον Τιγκλάθ Πιλεσέρ, αλλά δεν τις έτρωγε *ούτε* εκείνος, κι έτσι αναγκάστηκα να τις πετάξω από το παράθυρο».

«Ο Τιγκλάθ Πιλεσέρ είναι *πολύ* επιλεκτικός με τα ψάρια που τρώει», είπε η Μπαντς χαϊδεύοντας τον γάτο του πρεσβυτέριου, που τριβόταν στο πόδι της γουργουρίζοντας. «Συχνά του λέω ότι έχει πολύ περήφανο στομάχι!»

«Και το δόντι σου, καλή μου; Το φρόντισες;»

«Ναι», είπε η Μπαντς. «Δεν πόνεσε πολύ. Μάλιστα πήγα να ξαναδώ τη θεία Τζέιν...»

«Αξιαγάπητη ηλικιωμένη», είπε ο Τζούλιαν. «Ελπίζω να τα έχει ακόμα τετρακόσια».

«Και λίγα λες», απάντησε η Μπαντς με πλατύ χαμόγελο.

Το επόμενο πρωί η Μπαντς πήρε μια αγκαλιά φρέσκα χρυσάνθεμα και τα πήγε στην εκκλησία. Ο ήλιος έμπαινε ξανά ορμητικός

μέσα από το ανατολικό βιτρό, και η Μπαντς στάθηκε στα κοσμήματα που έριχνε το φως στα σκαλιά του ιερού. Είπε πολύ μαλακά, μέσα από τα δόντια της: «Το κοριτσάκι σου θα είναι μια χαρά. Θα το φροντίσω εγώ. Το υπόσχομαι».

Έπειτα συμμαζέψε την εκκλησία, χώθηκε σε ένα στασίδι και γονάτισε για λίγα λεπτά ώστε να πει την προσευχή της πριν επιστρέψει στο πρεσβυτέριο για να επιτεθεί στις δουλειές που είχαν συσσωρευτεί μετά από δύο μέρες παραμέλησης.

Ο χρόνος είναι ο καλύτερος δολοφόνος.

Επτά καθλωτικές υποθέσεις που η μισ Μαρπλ λύνει με τη γνωστή οξυδέρκεια και ευφυΐα της: Ένας μυστηριώδης άντρας τραυματισμένος από σφαίρα, το αίνιγμα του χαμένου θησαυρού, ένα πτώμα και μια μεζούρα, οι κατάρες μιας σαλεμένης επιστάτριας και ένα ατύχημα με άλογο, μια χαμένη καρφίτσα και μια τέλεια υπηρέτρια, μια δολοφονημένη σύζυγος σε δωμάτιο ξενοδοχείου και μια κληρονομιά, πολλοί υποψήφιοι κληρονόμοι και άλλοι τόσοι δολοφόνοι.

Δύο επιπλέον ιστορίες μυστηρίου, «Η κούκλα της μοδίστρας» και «Αμυδρά, σαν μέσα σε καθρέφτη», χωρίς τη συμμετοχή της διάσημης μισ Μαρπλ, αλλά εξίσου ατμοσφαιρικές και συναρπαστικές.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24116

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ